

formål have, og at sanktionslinien, selv om den blev gennemført med effekt, ikke kunne antages isoleret at føre til lykkelige resultater i Sydafrika, men meget vel ville kunne fremskynde en katastrofal udvikling. Et andet hermed beslægtet element var ønsket om at påvise, at skulle FN kunne gøre sig håb om at fremkalde reelle fremskridt henimod en afskaffelse af apartheid-politikken og gennemførelsen af menneskeværdige tilstande i Sydafrika, måtte dette forudsætte en forståelse mellem på den ene side de afrikanske stater og på den anden side Sydafrikas store handelspartnere.

Man kan da i en nøddeskal sige, at hovedformålet med de danske tanker var at bringe et nyt element ind i FNs diskussioner, som så længe havde begrænset sig til sterile fordømmelser og tomme sanktionsforslag. Det var et dansk ønske at formå FN til at beskæftige sig med den situation som eksisterer i Sydafrika og med de praktiske real-politiske muligheder som består for at forandre den. Dette ønske forblev de danske tankers egentlige indhold.

Betragtet på denne måde kan det vel siges at det danske initiativ havde en vis succes. Hele debatten i forsamlingen fik en drejning og en tone, som var forskellig fra tidligere års drøftelser, og det er næppe for meget sagt,

at intet tidligere dansk eller nordisk initiativ på samme måde og i samme grad har influeret på en generalforsamlings behandling af et enkeltstående, betydningsfuldt spørgsmål. Der er grund til at håbe, at denne virkning ikke vil begrænse sig til den nu afsluttede forsamling, men gøre sig mærkbar også i kommende år.

Når dette er sagt, kan man yderligere som et ikke utilfredsstillende resultat konstatere, at i et vist omfang punkt. 1. og i alt fald det sidste og reelt også det næstsidste af de 4 punkter er kommet til at danne grundlaget for en enstemmig vedtagelse i Sikkerhedsrådet. Det kan nok være tvivlsomt, om Sikkerhedsrådet uden den her beskrevne nordiske indsats i FN havde kunnet nå frem til noget i rådets historie så relativt sjældent forekommende som en enstemmig vedtagelse og det i en sag, hvor meninger stod skarpt imod hinanden. Det turde i det hele være forsvarligt at sige at det nordiske initiativ ikke er uden fortjeneste i den omstændighed, at FNs beskæftigelse med apartheid spørgsmålet i denne omgang sluttede med, at samtlige tre foreliggende resolutionsforslag (to i forsamlingen og et i Sikkerhedsrådet) blev vedtaget enstemmigt eller praktisk talt enstemmigt.

II. Generalforsamlingens åbning.

(Dagsordenens punkter 1—6).

18. generalforsamling trådte sammen den 17. september 1963 under forsæde af den midlertidige præsident, ambassadør Mohammad Zafrulla Khan (Pakistan).

Til udvalget til prøvelse af fuldmagter udpegedes Algeriet, Belgien, Ecuador, Irland, Liberia, Nepal, Panama, Sovjetunionen og De forenede Stater.

Til præsident for 18. samling valgtes ambassadør Carlos Sosa-Rodriguez (Venezuela).

Til de 7 hovedudvalg valgtes følgende formænd:

1. *udvalg*: Ambassadør C. W. A. Schurmann (Holland)

Særlige politiske udvalg:

Ambassadør Mihail Haseganu (Rumænien)

2. *udvalg*: Ambassadør Ismael Thajeb (Indonesien)

3. *udvalg*: Ambassadør Humberto Diaz-Casaneuva (Chile)

4. *udvalg*: Ambassadør Achkar Marof (Guinea)

5. *udvalg*: Ambassadør Milton Gregg (Canada)

6. *udvalg*: Ambassadør José Maria Ruda (Argentina)

Følgende lande valgtes til at besætte vicepræsidentpladserne: